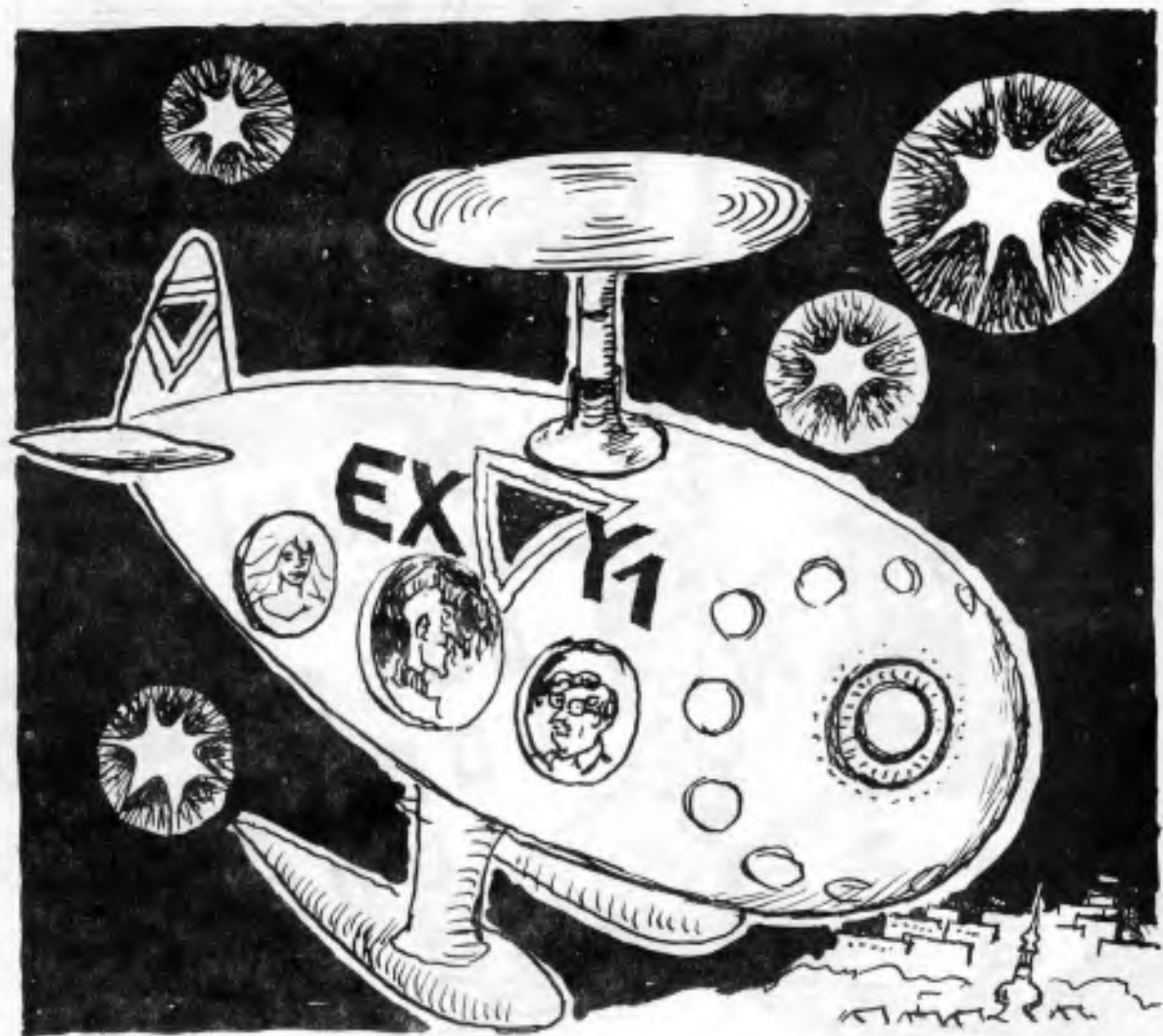

8

89

ANZIN

8FK - TŘEŠK

Jednou to pochopí!

Petr Fiala

"Nazdar, Martáné!!"

No nazdar. Ten suverén Kelly je tady taky. A bdím či sním - přichází s Evou. Takže z doprovázení po dnešní akci nebude nic. Jak je jen možné, že než ze sebe něco vypravím, tak jsme už o dvě ulice dál. A Kelly už mezitím stačí zásobit Evu nejméně dvěma historkami z posledního putáku po Lužnici. A to ještě nejspíš o mně. No třeba posledně. Jak kdybych ho zase slyšel:

"Když už bylo tábořiště na dohled, tak jsme zase zadrželi. Při ponoru naší pramičky Titanik to sice nebylo ten den tak vzácné, ale tentokrát se nikomu už do vody nechtělo. Tedy až na Martánka. Vyhrnul si pečlivě džíny nad kolena a skočil. Bohužel ale ne na tu správnou stranu. To byste ani nevěřili, jak ten jeho klobouček krásně plaval..." Všichni se tomu už nejmín postě řehtali. A pak mi někdo poraďte, jak s takovou reputací Evču přemluvit, aby letos na tu vodu jela v lodi se mnou.

"Komu se pánové vyloženě nechce nahoru, tak s námi nemusí!"

Jéjkote. Pro přehlídku chmurných myšlenek mi málem Robin zavírá starobylá dvířka před nosem. Foták, kde mám foták - aha, na krku. Tak vzhůru k výšinám.

Ve stejnou dobu se z vysílaček vědců v Arktidě ozvalo suché zapraskání způsobené zavlněním spodního okraje světélkující abstrakce, nazývané obyvateli této planety Polární záře. Potrhávání jemných čidel detektorů však ani tentokrát nenapovědělo žádnému z badatelů, zasvětilších svůj život studiu šíření a vzniku elektromagnetických vln, že ve spodním okraji tohoto, dle učených statí ryze přírodního úkazu na severním nebi, se zaměřuje elektronové oko na nově se tvořící bouřkovou frontu nad střední Evropou.

Automatická sonda, můžeme-li takto nazvat uspořádaný mrak ionizovaných a rekombinovaných atomů a molekul, se i po staletích spolehlivého fungování ujala svého jediného, donekonečna opakovaného úkonu - využít příznivé atmosférické situace a část energie výbojů využít ke stvoření modelu centrální hvězdy svého systému i se směry cest k nejbližším planetám a sluncím. A tak napovědět další z civilizací, v kterém místě z obrovské rozlohy vesmíru hledat své kolegy.

Jů, to je špica. Taková výška. Škoda, že se sem nesmí i normálně. Ještě že se Robinovi povedl ten husarský kousek vylákat z MNV klíče jako odměnu za vyčištění zámeckého parku. To budou fotky. Tady odsud i ty bílé krabice paneláků na Hájku vypadají o něco zajímavěji. Jéjkote. To je ale vítr. To snad ani není možný. Vždyť ono snad začíný sněžit. To by jeden ani v lednu nečekal. Honem ještě vyfotit alespoň klubovnu z výšky, než nám ji zbourají.

"Kluci, všichni dovnitř do věže, o k a m ž i t ě!! Vždyť je bou...

Prrrráááásk ! ! !

O týden později další z atmosférických poruch šlehla na chvíli do sluchátek radioamatérů. Aktivita polární záře by jen znalému napověděla o směřování zaměřovacího systému na právě se rodící bouřkovou frontu nad Karibským mořem.

Ták, a je to. Konečně vyvolaný film. Snad alespoň s fotkami z věže se před Evou blýsknu. Né. To snad né. Akorát přes klubovnu je tam nějaký kaz. Jako chlupatý pomeranč. Že zrovna já jsem musel koupit takový.. takový... A Eva je tím pádem v háji. Tedy spíš u Kellyho. Stejně je to stará bába. Vždyť už má čtrnáct.

Prrrráááásk ! ! !

Tentokrát jako připomínka mimořádné události při průjezdu bouřkovým pásmem u Santiaga de Cuba zůstává v lodním deníku lodi Praha krátký zápis 1. důstojníka:

" 77° záp., 19,2° sev., 16.45 hod. se na okamžik na přídí objevil oranžově zářící disk, pravděpodobně kulový blesk. Škody žádné."

Spodní lem záře nad Akktidou se opět počíná vlnit při přípravě nového pokusu.

Však oni to jednou pochopí ! ! !

*Fotoreportáž z červenového setkání
TRĚSKU v kráseru po přistání
mimozemského tělesa.....*

① Střílelo se ze zbraní všech kalibrů

② Při úporném zápolení nikdo nechal bratka
ani sestru.....

③ Nakonec byly u táboráku opečeny
a snědeme prozaické nozemské buřty

IV. PROPAGAČNÍ DEN TŘEBÍČKY

V. Blažek

4. března letošního roku pořádal náš klub svůj tradiční, v pořadí už čtvrtý Propagační den, určený pro SF faný i pro nejširší veřejnost. Tentokrát to bylo poprvé ve všech prostorách Sdruženého klubu pracujících v Třebíči.

Malí i velcí návštěvníci přicházeli do SKP již od 10 hodin. V malém sále se vyřádili vyznavači počítačových her. V předsálí byly vystaveny kreslené seriály. Kromě několika Saudkových, mohli příchozí zhlédnout i nový kreslený seriál známého třebíčského výtvarníka Vl. Tomana na motivy povídky V. Blažka Opravdu jsou to tři kápě. V sousedství seriálů upoutaly koláže M. Nestrojila s fantastickou tématikou a další kresby třebíčských výtvarníků. Několik čtverečných metrů výstavní plochy obsadily plakáty z různých conů. "vlastní panel připravil K. Tomek z korespondence materiálů, které si vyměňuje se sci-fisty v SSSR.

V přední části velkého sálu byla instalována výstava modelů kosmických dopravních prostředků a dalších objektů, vytvořených pražským výtvarníkem a modelářem V. Fránou. Na divoce zvlněné, matně pableskující černé ploše podkladu, který mistrně vytvořil F. Svoboda, mohli dospělí i děti obdivovat několik desítek podivuhodných exponátů a vyslechnout i zajímavý komentář autora. Střed sálu patřil expozici scifistických knih, profesionálních časopisů i amatérských fanzinů, s nimiž se o zájem hostů dělily četné klubové trofeje a emblémy i různé mobily a stability, rovněž při různých příležitostech vytvořené F. Svobodou.

V bufetu a horním předsálí běžel non stop stříhový videoprogram, připravený F. Pleskačem. Mimo to tam probíhala kreslířská výtvarná

soutěž pro děti na téma: Jak si představuješ mimozemšťana? Vítězové soutěže byli odměněni a jejich kresby vystaveny v SKP.

Vyvrhelením letošního Propagačního dne TŘESKU však byla Ko(s)mická módní přehlídka, konaná na jevišti SKP. Byla virtuózním způsobem komentována Majkou Nejedlou, které účinně pomáhal jeden z příchozích mimozemšťanů. Udivily perfektní lingvistické schopnosti obou, neboť bez použití translátoru nebo dokonce elektronického tlumočníka hladce překládali klokotavé zvuky Vesmířanovy mateřštiny do češtiny. Nakonec Návštěvník projevil přání zúčastnit se módní přehlídky sám - jako manekýn. Ko(s)mická módní přehlídka musela být pro velký úspěch dvakrát opakována a na závěr návštěvníci hlasovali o tom, který z kosmických modelů se jim nejvíc zalíbil. Výsledek hlasování zde však raději neprozradím, neboť jsem v kuloárech zaslechl něco o tom, že se na toto téma píše povídka.

O průběhu Propagačního dne SPK TŘESK byl také pohotově natočen dokumentární videozáznam.

Když IV. propagační den kolem 17. hodiny končil, odcházeli všichni spokojeni, protože každý z příchozích našel něco, co ho zaujalo. Napočítali jsme jich přibližně 500. Pak byly exponáty, v čase blížícím se světovému rekordu v této disciplíně, sklizeny a členstvo, po celodenním frmolu zasedlo před obrazovku v blaženém očekávání videozážitku. Ani tady nebyl nikdo zklamán, neboť Predator byl pro všechny napínavou podívanou a silným prožitkem.

- 8 -

Třesk v táboře (pionýrském)

V. Blažek

Začalo to na jedné (tuším, že květnové) schůzce SPK TŘESK. To pedagog a emeritní předseda klubu K. Tomek oslovil plénium: "V červenci povedu pionýrský tábor, tak co abychom tam pro děcka něco udělali?" Spokojil se souhlasným mručením a slibem, že se něco vymyslí.

Nezůstalo však jen u slibů. V pátek 7. července 1989 vyrazila skupinka devíti třebíčských fanů-členů TŘESKU ve třech autech, naplněných kromě osob i technikou, směrem na pionýrský tábor v Podheralticích, aby infikovala svěží a nevinné dětské dušičky scifistickým mikrobem.

Po příjezdu do tábora za účinné pomoci K. Tomka a jeho manželky-t.č. hospodářky tábora, byl zorganizován sci-fistický čtyřboj. Namátkou uvádím: skoky v pytli přes území ohrožované lidožravými housenkami, hod létajícím talířem na cíl a zlatý hřeb - střelba z automatické laser-pneumatické pušky typu SALAMANDER na siluetu mimozemské příšerky.

Už ani nevím, které družstvo vyhrálo. Pak následovala prohlídka fanzinů a hlavně horečné listování v kreslených seriálech. (Aby je neumastily, dostaly děti výjimečně večeri až potom). Mezitím Franta Pleskač na improvizované vratké konstrukci sestavené ponejvíc z přepravek na zeleninu a z bedýnek od ovoce ukotvil televizor a mohlo začít video.

Indiana Jones upoutal pozornost dětí (mimořádně přes večerku) i dospělých. Z tábora jsme odjížděli už za šera, ale přesto někteří z našich členů nelitovali dalšího půldne svého volného času a příští týden se stejným programem navštívili další pionýrský tábor v Budíkovcích.

Myslím, že to nebyl špatný nápad a dnešní scifisté ve SPK TŘESK mají, aspoň podle zájmu pionýrů soudě, postaráno o nástupce.

V. ROČNÍK KLUBOVÉ POVÍDKOVÉ SOUTĚŽE O TUNTU ZELENÉHO

Ach, kde že lonské (a předlonské) sněhy jsou...

To jsme do naší vnitroklubové literární soutěže o TUNTU ZELENÉHO dostávali osm až devět povídek od pěti, šesti autorů. A v redakční radě jsme si ještě neskromně vybírali, kterou do finále pustíme a kterou ne. Ale asi jsme urazili scifibucha. Letos ne a ne někdo něco napsat. I termín uzávěrky jsme museli posunout, protože v obvyklém březnovém termínu byl počet příspěvků - nulový.

Hlavou nám vířily nejrůznější domněnky. Že by se ohlašovaly symptomy všeobecné krize SF, o níž čteme tak zasvěcené články zejména v některých pražských fanzinech? Či píšou naši autoři převážně do šuplete, ponechávající si své povídky pro renomované zahraniční časopisy? Nebo došly v třebíčských narpách náplně do propisovaček, či pásky do psacích strojů?

Ať tak, či onak, v předvečer obvyklého veřejného hodnocení soutěže, 20. dubna, se v redakčním šuplíku skromně krčily dvě povídky. Jak je naším zvykem, byly na pravidelné schůzce klubu přečteny a vyhodnoceny. Dramatické bylo aspoň hlasování, neboť došlo téměř k rovnosti hlasů. Nakonec zvítězila povídka Petra Fialy Jednou to pochopí, která dostala 14 hlasů od 26 přítomných členů klubu. Jako druhá se umístila se dvanácti hlasy povídka Karla Čermáka Rozptýlení. Vítěznou povídku vám, milí čtenáři, nabízíme na dalších stránkách našeho fanzinu. Patrně jde o autorovu prvotinu, nebo aspoň: naši vnitroklubovou soutěž dosud nikdy neobeslal.

Jako další bonbónek připojujeme povídku K. Čermáka - Okna u dálnice, která se v lonské, podstatně bohatěji obeslané soutěži, umístila na čestném druhém místě.

Pěkné počtení vám přeje

Okna u dálnice

Pozor - úsek častých nehod!, hlásila značka před bodláčím zarostlým okrajem silnice. Jaká to ironie, zrovna když opouštím tu děrami protkanou cestu, na níž se ručička tachometru nebyla schopná vyšplhat výše než do čtvrtiny sobě určené stupnice, a najíždím na dálniční průsmyk ne zrovna nejrovinnatější krajinou oblastí. Ale možná na tom něco bude, protože už teď, a to se teprve rozjíždím, překonala světle žlutá šipka kulminační bod tachometru a je překlápěna do jeho druhé poloviny. Přitom současně se vzrůstající rychlostí klesá moje pozornost a tělo, ukolébáno pohodlím, se slastně opírá do sedadla.

Je ovšem zajímavé, že šedavý odstín asfaltu zůstává stejný, přibyla jenom dlouhá bílá čára, plazící se před koly mého vozu s lenivostí na slunci vyhřívaného hada. Životnost jejích pohybů je přímo úměrná rychlosti mé. Tedy lépe, zároveň však i zřejmě méně srozumitelněji řečeno, rychlosti mého dvanáctihlavého draka, kdy místo hlav dosadíme válce a draka napíšeme s velkým D, abychom získali typové označení mého Forda, z něhož chráněn čelním sklem vše nenádhavě přehlížím.

To si zase jednou svět povzdechl a mě odfoukl o kousek dál - od práce, jejíž význam plně chápá, přesto se s ním smiřují jen těžce, myslím, že bych vydržel být člověkem i bez ní; od ženy, nikoli sice právoplatné, přesto však milované, bohužel kýmoli; od dalšího hrozu přátel, kde jeden zrovna dvakrát neví, z kterého konce stopka vlastně vyrůstá; od míst, jež jsem stačil důvěrně poznat, přijmout je nebo odmítnout, přičemž ovšem na obou z extrémů mají zásluhu pře-

devším lidé; od mé minulosti se vším všudy, kromě vzpomínek, ale i ty časem blednou, stejně jako ten asfalt pode mnou, přede mnou a ohlédnou-li se, také za mnou, když tato šedavá mocnost má svoji državu i v nalevo posouváných pruzích. A tak jediným neokupovaným směrem, alespoň z mého pohledu, zůstává tu užší, tu širší travnatý pás a za ním les listnatých stromů, decentně mávajících v okamžicích, kdy je mímám s hlavou mírně natočenou vpravo, očima přimhouřenýma.

Prásk! Pečlivě vedený zásah přímo do centra zklidňovaných nervů otřásl kašdickou mou buňkou, nárokuje si smyslovou vnímavost. Ještě dřív než jsem stačil zareagovat, nohou stlačovaná brzda již rozkvílela pneumatiky a prašnou matnost silnice narušily dvě černé šmouhy, táhnoucí se od místa, k němuž se zpátečkou vracím. Že by fata morgána, jakýsi její dálniční nástin? No, slunce pálí takřka příkladně... Pokud tedy vidiny, pak určitě ty z nejdokonalejších.

Vystupuji a v nepochopení zůstávám stát - snad bych přece jenom raději věřil na vidiny, těch aspoň vím, jak se zbavit. Ale tohle - ne, to je až moc skutečné... Tam, kde drobné kamínky, jemnoučkým prachem připojené k břehu dálnice, přecházejí v bledě zelený, nízký porost, bylo okno. Velké dvoukřídlé okno a jinak nic. Ani náznak vysvětlení, obrys porozumění. Normální okenní rám bílé barvy prosklenný tmavě hnědým, slunečním sklem.

Snažím se skrz sklo proniknout zrakem - nic, než tma. Ale vždyť... krůček odstupuji, okno obcházím z druhé strany, nahlížím zpět na tentokráte se nelesknoucí karoserii mého vozu. Zřejmě nový typ okna z vnější strany neprůhledný. Ani náhodou však nechápu význam jeho situování právě sem. Snad, aby zastřeli olovnatými výparý přidušenou travu, studeně bublavý potůček, loudající se podél dálnice nebo listy šelestící stromové převládajících bříz, skrývajících ve svém nitru ptačí pohvizdování? To určitě ne.

Vyměňuji měkce travnatou oporu podrážek za lehce pohyblivou, hrbolatě prašnou nástavbu asfaltového podloží. Znovu se snažím pro-

niknout neprostupností, znovu bez úspěchu. No a ... natahuji ruku ke kličce a okno pootevírám, abych příkrčen mohl nahlédnout do onoho porušení celistvosti. Temnota zůstala, ovšem již nepřevládá. Jenom jsem suše polkl a levou polovinu okna dootevřel.

Tak tohle po mně nikdo nemůže chtít... Ve vzniklém obdélníkovém průsoru bíle svítí náhrobek; jasně zřetelný, jenom litery a cifry nelze na něm pro jeho vzdálenost spojit ve slova, jména, data a letopočty. A u něj stojí dívka, spíše už mladá žena, která na mě s lahodně vyzývavým úsměvem, chvílemi zastíraným dlouze rozevlátými vlasy, přátelsky kývá. Její šaty, dá-li se tak říkat těmto z oranžova do rudé červeně přecházejícím třásním, střižených vědy neurčitým směrem, při každém z jejích pohybů odkrývají pokaždé jinou část jejího bělostného těla, bez jakéhokoliv příznaku systematičnosti.

Postoupila o dva kroky - to její roz dováděné oči následovalo i tělo, tvrdě útočící na moji smyslnost... Bez sebemenšího varování rozbouřilo království jiskřivého ticha pronikavé zaskučení a ničím neohlášený vrak automobilu, nabízející vzezření stříbrného blesku, proletěl kolem. Bokem do ženy narazí a odmrští ji, aby za pokračování obnažované proměnlivosti dopadla za poznáním tvrdosti náhrobku. Klesá a třásně jejího odění získávají na novém odstínu škály červených barev...

Zrakem chci zaútočit na narušitele a ničitele té nespoutané živosti krásy, ale ozvěnou je mi pouze další z neprostupností neznáma, jímž neproniká ani zvuk.

Hranice chápání se propadají do mlčného oparu, když následující pohled, věnovaný postižené mi poskytuje další pokračování toho neko-
nečného striptýzu, přičemž jeho hlavní aktérka s nezměnným úsměvem sedí opřena o mramorový fragment posmrtnosti, jako by se nic nestalo, jako by všechno byl jen pouhý přelud.

Ano, přelud. Nic jiného to ani být nemůže. Ještě tak možná zlý

sen. Rukou přiráším okno a bez ohlednutí naskakuji do auta, abych o okamžik později plnil své předsevzetí o úpravě údajů v tabulce technických dat, přesněji kolonku se zrychlením z 0 na 100 km/h. Dlouhý bílý had začal sebou mrskat v rytmu motoru a se stejnou intenzitou mihají mou myslí útržky scén spoza okna. Rozumné uvažování nejsem schopen ani naznačit, hájemství pohody vzalo za své a ustoupilo přesile otazníků...

Aniž bych si cokoli uvědomoval, o chvíli později sešlapuji brzdový pedál znovu a zastavuji - u dalšího okna. Nechápatě se rozhlížím - odjel jsem vůbec? Pohled zpět mě ujistí, že ano, štkající motor také. S hlavou opřenu o volant hledím na další nepochopitelnou osamocenost. Nakonec, když už stojím - nevím, co by mě mohlo ještě překvapit. Zkuste šokovat toho, kdo už v šoku jednou je.

Přistupuji a vítá mě opět jen sirotčí neproniknutelnost opuštěného a zaskleného okenního rámu. Ano, zatím mám ještě čas ustoupit, definitivním učinit rozhodnutí jiné...Ne, prudkým trhnutím klíčky odkrývám již jednou poznané - nicotné pozadí, náhrobek, ještě se ohlížím po přitažlivém průvodci těchto nevábnych míst v rouše ženství. Ta tentokrát chybí, zato je nahrazena přibíhajícím vojákem v rozepnuté blůze maskovacího vzoru. V jedné ruce samopal, pomocí druhé mává čepicí, která zřejmě ještě před chvílí zakrývala holou hlavu stěží dospělého muže, určitě tedy ještě ne chlapa, a běží mi v ústřety. S jakými úmysly? Nakonec je to stejně jedno, neboť doběhnout nestačí - hučící nákladák armádního značení sjel předním kolem z okraje svahu a přemetem přes kabinu se převrátil, aby pod sebou skryl nešťastnou zelenost života. Života?

Není už na co čekat, vyrážím podle mého tím nejjistějším způsobem úniku a za pomoci pedálu akceleratoru se pokouším dostihnout podlouhle rozprostřený obraz přede mnou. Nechci už vnímat rozjařenost bílé klikatosti hada, jehož životadárnou píšťalu představuje vzrušené předení motoru. Nechci vnímat další a další okna plná nicoty, ne-

pochopitelná a nikdy se nenarodivší smrti. Hledám vypínač, kterým bych odpojil vědomí od přežívajících vzpomínek. Netouším však ani po prázdnotě temnot, vždyť právě ty podmalovávaly poslední okamžiky mého vnímání.

Nač pronikat neznámem? Proč by i mě muselo vábit tajemno? Copak mi nestačí ti ostatní, ti, co již podlehlí? Poznání je sice pro lidstvo životabudičem, možná i jedním ze smyslů života, ale já bych snad přece jen výjimku dostat mohl. Ať pátrají ti předurčení a s nimi vyznavači plného pochopení, vykupitelé a mesiáši - jsem snad někým z nich? Já chci jen začít znovu... s tím, co už dávno je mi dáno...

Tímto a podobným byla zaměstnávána mysl, zatímco tělo bylo ponecháno na pospas okolí, jehož nejistota poznamenala přirozenost i těchto reakcí.

Za pomoci slunce palčivě zasáhlo doširoka otevřené okno dosavadní vidomost očí. Ve snaze potlačit a zapudit tuto nepřijatelnost strhly ruce volant, prudký ústřel vychýlil vůz z dálniční rovnoběžky a vzdálenost od okna, provokujícího ostrými záblesky, začala ztrácet na svém významu. Na brzdy bylo už pozdě, když automobil dosáhl úrovně okna.

Nepochopitelně obléklo královský šat a majestát svůj potvrdilo i korunovačními klenoty. Neozval se zvuk tříštěného skla, rám nezhybnul v třískách. Vůz jenom absolutně nelogicky prolégl téměř dvakrát užším otvorem, podpořen rychlostí přeskočil mírný svah a narazil do bělostné novoty náhrobku. Zásluhou zákona setrvačnosti následovalo tělo řidičovo svobodu nicoty čelním sklem.

A pak už jen průvan, ten němý, neviditelný průvodce níkým
nestřežených okamžiků rozechvěl blány sklovitých křídel, které
se spojily a splynuly v úplnosti.

A tam, na druhé straně, ve spánku znehybněl dlouhý bílý had.

Poslední Marsán

Frederic Brown

Byl to večer jako každý jiný, jen o něco nudnější. Vrátil jsem se do redakce z oficiálního banketu. Hostina byla tak špatná, že jsem se cítil oklamán, třebaže byla zadarmo. Z nedostatku lepšího zaměstnání jsem vyráběl dlouhé a nablýskané zpravodajství. Sekretář redakce z toho stejně ponechá jen jeden či dva bezduché odstavce.

Slepper seděl s nohama na stole a ostentativně nic nedělal; Johnny Hale dával do psacího stroje novou pásku. Zbytek chlapců pracoval kdesi ve městě.

Šéf místní rubriky vyšel ze své kanceláře.

"Zná někdo z vás Barneye Welcha?" zeptal se.

Hloupá otázka. Barneyovi patří bar naproti. V redakci neexistuje reportér, který by neznal Barneye a nepil u něj na dluh. Všichni tedy přikývli.

"Právě volal," řekl Cargan. "Má u sebe chlapíka, který tvrdí, že je z Marsu."

"Opilec nebo blázen?" chtěl vědět Slepper.

"Barney neví, ale říkal, že to může být materiál na směšnou historku, aby tam někdo šel a povykládal si s ním. A protože je to naproti a vy tři stejně nemáte co dělat, tak tam jeden z vás skočí. Pití si zaplatí sám."

Slepper se už zvedal, ale Cargan pohlédl na mě.

"Jsi volný, Bille?" zeptal se. "Má to být směšná historka a ty máš lehké pero."

"Se ví," zabručel jsem. "Už jdu."

"Asi nějaký opilec kecá, ale jestli to myslí vážně, zavolej policii, ledaže bys v tom viděl něco zábavného. Když ho zavřou, bude to také materiál."

"Cargan by nechal zavřít vlastní babičku, aby získal materiál," prohlásil Slepper. "Mohu jít s ním?"

"Ne, ty a Johnny tu zůstaňte. Nestěhujeme redakci k Barneyovi," řekl Cargan a vrátil se do kanceláře.

Podepsal jsem svoje zpravodajství z banketu a odeslal jsem je potrubní poštou. Pak jsem si vzal plášť a klobouk.

"Napij se na moje zdraví," řekl Slepper. "Ale ne moc, abys nepropil svoje lehké pero."

"Buď klidný," odpověděl jsem a odešel.

Vstoupil jsem k Barneyovi a rozhlédl se po sále. Z redakce tu nebyl nikdo. Pouze u jednoho stolu hrálo několik typografů karty. Kromě Barneye, která stál za pultem, byl v lokále už jen jeden člověk. Vysoký, hubený a bledý muž seděl samotný u stolu a tupě zíral do prázdného pállitru.

Pomyslel jsem si, že nejlepší bude vyslechnout nejdříve Barneyovo mínění a přistoupil jsem k výčepu.

"Jednu malou. Sodu zvlášť. Ten dlouhán je Martán, o němž jsi říkal Carganovi?"

Přikývl a nalil mi whisky.

"Co mám dělat? Řekl jsi mu, že si s ním pohovoří reportér? Mám mu objednat pivo a vytáhnout z něj co se dá? Není příliš...?"

"Aní ne. Říká, že přijel s Marsu před dvěma hodinami a teď se pokouší všechno pochopit. Tvrdí, že je posledním živým Martánem. Neví, že jsi reportér, ale připravil jsem ho na rozhovor."

"Jak?"

"Řekl jsem mu, že mám velmi inteligentního přítele, který mu něco poradí. Neřekl jsem jméno, neboť jsem nevěděl, koho Cargan pošle. V každém případě je připraven vyplakat se ti na hrudi."

"Víš, jak se jmenuje?"

"Barney přikývl. Říká, že Jangan Dal. Buď opatrný. Nechci tu žádné výtržnosti."

Dopil jsem whisky a zapil sodovkou.

"O.K. Barney," řekl jsem. "Nalej mi dvě piva." Barney načepoval dvě piva a setřel pěnu. Vzal jsem sklenice a odnesl je ke stolu.

"Pan Dal?" zeptal jsem se. "Jmenují se Bill Everett. Barney mi říkal, že máte nějaké potíže a že potřebujete pomoc."

Zvedl oči.

"To volal k vám? Posaďte se. Děkuji za pivo."

Usedl jsem vedle něj. Muž dopil zbytek svého piva a nervózně uchopil sklenici, kterou jsem před něj postavil.

"Určitě si myslíte, že jsem se zbláznil. Je to možné, ale... sám tomu nerozumím. Barman mě asi považuje za blázna. Promiňte, nejste lékař?"

"Ne. Můžete ale náš rozhovor považovat za psychologickou konzultaci."

"Považujete mě za blázna?"

"Většina duševně chorých se považuje za zcela normální. Nic jste mi však o sobě ještě neřekl."

Upil piva a odložil sklenici. Nepustil ji však z rukou, snad proto, aby nebylo vidět, jak se chvějí.

Po chvíli promluvil.

"Jsem Marťan. Poslední Marťan. Všichni ostatní nežijí. Viděl jsem jejich mrtvoly před necelými dvěmi hodinami."

"Vy jste byl na Marsu před dvěmi hodinami? Jak jste se dostal sem?"

"Nevím. To je nejhroznější. Vím jen, že ostatní byli mrtví, jejich těla začínala hnít. Bylo to strašné. Bylo nás sto milionů a teď jsem sám."

"Sto milionů? Tolik je obyvatel Marsu?"

"Přibližně. Možná o něco více. Nyní už nežijí, kromě mne. Ověřil jsem si to ve třech městech. Ve třech největších městech. Byl jsem ve Skaře a když jsem viděl, že tam všichni zemřeli, vzal jsem targon - nikdo mi v tom nemohl zabránit - a letěl jsem do Undanelu. Nikdy předtím jsem nelétal, ale ukázalo se, že je to velice snadné. V Undanelu byli také všichni mrtví. Doplnil jsem palivo a letěl dále. Letěl jsem nízko a rozhlížel se - nikde živé duše. Dorazil jsem do Zanderu, našeho největšího města, kde bydlely přes tři miliony lidí. Všichni byli mrtví a začínali se rozkládat. To bylo hrozné. Stále ještě nemohu přijít k sobě."

"Dovedu si to představit," řekl jsem.

"To překračuje lidskou představivost. Byl to samozřejmě i tak tak umírající svět; zbývalo nám snad dvacet pokolení. Před dvěmi sty lety nás byly tři miliardy a většina z nich hladověla. Potom větry z pouště přinesly kryl - nemoc, kterou naši vědci nedokázali přemoci. Během dvou století snížil počet lidí na třicetinu a řádl dál."

"Vaši lidé tedy zemřeli na ten ... kryl?"

"Ne. Marťan, který zemře na kryl, vysychá. Těla, která jsem viděl, nebyla vyschlá."

Otrásl se a dopil pivo. Všiml jsem si, že zanedbávám svoji sklenici a napil jsem se také. Natáhl jsem dva prsty k Barneyovi, která na nás zachmuřeně hleděl.

Můj Marťan hovořil dál:

"Pokoušeli jsme se bezvysledně ovládnout techniku kosmických letů. Doufali jsme, že aspoň někteří z nás utečou před krylem, jestliže se jim podaří dostat se na Zemi nebo jiné planety. Nedostali jsme se ani na naše měsíce, Deimosa a Foibosa."

"Neovládli jste kosmické lety? Jak tedy..."

"Nevím. Nevím a říkám vám, že mě to přivádí k šílenství. Nevím, jak jsem se sem dostal. Jsem Jangan Dal, Marťan. A jsem zde, v tomto těle. To všechno mě přivádí k šílenství."

Barney přinesl pivo. Vypadal vzrušeně, počkal jsem tedy až se vzdálí a zeptal jsem se:

"Jak to, v tomto těle? Chcete říci..."

"Ovšem. To není moje tělo. Myslíte si snad, že Marťané vypadají stejně jako lidé? Měřím devadesát centimetrů a zde na Zemi bych vážil asi dvanáct kilo. Mám čtyři ruce, na každé šest prstů. Tělo, v němž jsem se ocitl, je mi odporné. Nerozumím mu, stejně jako nerozumím, kde jsem se tu vzal."

"A odkud znáte anglicky? Dokážete to vysvětlit?"

"Ovšem, do jisté míry. To tělo se nazývá Howard Wilcox. Je účetním. Je ženat se samicí svého druhu. Pracuje na ředitelství Humbert Lamp Company. Vlastním všechny jeho vzpomínky a vím vše, co ví on, či spíše co věděl. V jistém smyslu jsem Howardem Wilcoxem. V kapsách mám na to doklady. Ale to všechno nic neznamena, poněvadž ve skutečnosti jsem Jangan Dal, Marťan."

Zdědil jsem i záliby toho těla. Mám rád pivo. A když pomyslím na jeho žemu ... tak ... já ji miluji."

Pohlédl jsem na něj, vyňal cigarety a nabídl mu.

"Kouříte?"

"To tělo, Howard Wilcox, nekouří. Děkuji. Dovolíte, teď objednáme pivo já. V kapsách těch šatů jsou peníze."

Kývnul jsem na Barneya.

"Kdy se to stalo? Říkáte, že sotva před dvěmi hodinami. Zdálo se vám už někdy předtím, že jste Martan?"

"Nic se mi nezdálo. Byl jsem Martan. Kolik je hodin?"

Pohlédl jsem na hodinky.

"Pět minut po deváté."

"Je tedy víc, než jsem si myslel, Tři a půl hodiny. Muselo být půl šesté, když jsem se ocitl v tomto těle, neboť bylo na cestě z práce domů a z jeho paměti vím, že končí práci v pět."

"A vy ... to tělo ... vrátilo se domů?"

"Ne, byl jsem příliš nervózní. Ostatně to není můj dům. Já jsem Martan. Nerozumíte tomu? Nemohu vám to mít za zlé, neboť tomu sám nerozumím. Ale šel jsem ... a já ... to znamená Howard Wilcox dostal chuť a vešel ... to znamená, já jsem vešel ..."

Zakoktal se a začal znovu:

"To tělo dostalo chuť a vešel jsem sem, abych se napil. Po dvou nebo třech pivech jsem si pomyslel, že mi snad barman dokáže něco poradit a začal jsem s ním hovor."

Naklonil jsem se k němu přes stůl.

"Poslyšte," začal jsem. "Měl jste přijít domů na oběd a teď se žena o vás bojí. Zatelefonoval jste aspoň domů?"

"Ne, kdepak. Vždyť nejsem Howard Wilcox."

Bylo však vidět, že moje slova na něj zapůsobila.

"Bude lépe, když zavoláte domů," řekl jsem. "Co můžete ztratit? Ať jste Jangan Dal nebo Howard Wilcox, tam doma sedí žena a bojí se o vás. Zavolejte jí. Pamatujete si číslo?"

"Samozřejmě. Je to moje ... to znamená Wilcoxe."

"Přestaňte se zmítat v síti gramatiky a jděte k telefonu. A nepokoušejte se ženě nic vysvětlovat, jste příliš nervózní. Řekněte jí, že jste zdravý a celý a že si promluvíte doma."

Vstal jako náměsíčník a zamířil k telefonu.

Šel jsem k pultu a vypil ještě jednu whisky.

Barney se ke mně naklonil.

"Je to ..."

"Ještě nevím," odpověděl jsem. "Je tu něco, čemu nerozumím."

Vrátil jsem se ke stolu.

Muž se mírně usmál.

"Byla vzteklá jako všichni čerti. Když já ... Když se Wilcox vrátí domů, musí mít připravenou nějakou pravděpodobnou historku." Napil se piva. "V každém případě pravděpodobnější, než je moje." Pomalu jako by se polidštiloval. Za chvíli se však vrátil ke svému vyprávění.

Pohlédl na mě.

"Musím vám vysvětlit, jak to všechno začalo. Tam na Marsu jsem byl zamčen v pokoji. Ve městě Skar. Nevím, proč mě zasklí, ale bylo to tak. Potom mi přestali nosit jídlo a hlad mě tak trápil, že jsem vytrhl z podlahy kámen a začal jsem rozbíjet dveře. Z hladu jsem zeslábl a trvalo mi to tři dny - marťanské, to je asi šest pozemských. Z posledních sil jsem se dostal do jídelny. Nikdo tam nebyl. Najedl jsem se a potom ..."

"Pokračujte, poslouchám."

"Vyšel jsem z domu a všichni leželi na ulicích mrtví. Rozkládali se." Zakryl si rukama oči. "Díval jsem se do některých domů. Nevím, co jsem tam hledal, ale viděl jsem, že nikdo nezemřel doma. Všichni leželi na volném prostranství a těla nebyla vyschlá. Nezabil je tedy kryl."

Potom, jak jsem už říkal, ukradl jsem targon. Než se vlastně řící, že jsem jej ukradl, neboť už nikomu nepatřil a letěl jsem hledat jiné lidi. Za městem bylo totéž: všichni leželi na volném prostranství mrtví. V Undanelu a Zandaru totéž.

Říkal jsem vám, že Zandar je největší město, hlavní město Marsu. Uprostřed Zandaru je velký sportovní stadion. Sešli se tam snad všichni obyvatelé Zandaru. Tři miliony těl ležely vedle sebe, jako by se tam sešli zemřít. Jako by

to věděli. Leželi na volném prostranství jako všude, ale tady se shromáždilo na jednom místě všechno obyvatelstvo města.

Spatřil jsem to ohora, když jsem letěl nad městem. Uprostřed hřiště bylo něco na podstavci. Přiletěl jsem blíže a zastavil torgan na místě /zapomněl jsem říci, že připomíná vaše helikoptéry/, abych se na to podíval. Byl to jakýsi sloup z čisté mudi. Můž na Marsu je jako zlato na Zemi. U sloupu stála rozvedená deska zdobená drahými kameny. Vedle ní ležel Marťan v blanžytan oděvu. Jako kdyby stiskl knoflík a padl mrtev. A všichni ostatní s ním. Celé obyvatelstvo Marsu kromě mě.

Přistál jsem na podstavci, vystoupil a stiskl knoflík. Chtěl jsem zemřít; zemřeli všichni a já jsem chtěl také. Ale nezemřel jsem. Ocitl jsem se na Zemi, v autobusu, cestou z práce domů a jmenoval jsem se ..."

Dal jsem Barneyovi znamení.

"Poslyšte, Howarde," řekl jsem. "Dáme si ještě jedno pivo a pak se vraťte domů k ženě. Stejně vás čeká výstup a čím více se opozdíte, tím to bude horší. A jestli máte rozum, kupte cestou bonboniéru a květiny a vymyslete si nějakou historku. Ne však tu, kterou jste mi vyprávěl."

"Myslím, že ..."

"Nemáte si co myslet. Jmenujete se Howard Wilcox a musíte se vrátit domů k ženě. Řeknu vám, co se mohlo stát. O lidské psychice víme velmi málo a občas se s ní dějí divné věci. Možná, že ve středověku měli trochu pravdy, když mluvili o posedlosti. Chcete vědět, co si o vašem případě myslím?"

"Proboha, jestli mi můžete dát nějaké jiné vysvětlení kromě toho, že jsem se zbláznil ..."

"Myslím, že vám to hrozí, pokud na to budete dál myslet. Předpokládejte, že existuje přirozené vysvětlení celého problému a nemyslete na něj. Mohu navrhnout jednu z mnoha hypotéz."

Barney nám přinesl pivo a já jsem počkal, až odejde.

"Představte si," řekl jsem, " ...že člověk ... tedy Marťan jménem Jangan Dal dnes skutečně zemřel na Marsu.

Snad byl opravdu posledním Martianem. A ve chvíli jeho smrti se jeho psychika nějakým způsobem smísila s vaší. Netvrdím, že tomu tak bylo, ale není to tak docela nepravděpodobné. Považujte to za vysvětlení a vzhopte se. Dělejte všechno tak, jako byste byl Howard Wilcox - a pokud o tom zapochybujete, podívejte se do zrcadla. A teď běžte domů a uklidněte ženu, abyste mohl jít zítra do práce a zapomněl na všechno. Nemyslíte, že je to nejlepší východisko?"

"Snad máte pravdu. Jestliže mám věřit svým smyslům ..."

"Musíte jim věřit. Přinejmenším do doby, než se najde lepší vysvětlení."

Dopili jsme pivo a posadil jsem ho do taxíku. Připomněl jsem mu, aby koupil něco ženě a vymyslel si dobré a pravděpodobné alibi místo té historie, kterou jsem vyslechl.

x

x

x

Vrátil jsem se do redakce, vešel do Carganovy kanceláře a zamkl za sebou dveře.

"Všechno je v pořádku," řekl jsem. "Vyřídil jsem ho."

"Kdo to byl?"

"Byl to skutečně Martian - poslední, který zůstal na Marsu. Nevěděl, že jsme se přenesli sem a myslol, že všichni zemřeli."

"Jak se mohlo stát, že ho přehlédli? Jak to mohl nevědět?"

"Je to imbecil. Byl v ústavu pro duševně choré ve Skaru a nedopatřením ho nechali v uzamčené místnosti, když stiskli knoflík ... Proto se k němu nedostalo záření, které přeneslo naše psychiky na Zemi. Potom se odtud dostal, našel místo v Zanderu, kde proběhla ceremonie a sám stiskl knoflík. Zřejmě tam zbylo dost energie, aby ho poslala za námi."

Cargan tiše hvízdal.

"Řekl jsi mu pravdu? Je natolik inteligentní, aby udržel jazyk za zuby?"

Potrásl jsem hlavou. "Ne. Jeho součinitel inteligence nepřekračuje patnáct. Ale to je asi tolik, jako u průměrného

člověka, tedy si nějak poradí. Přesvědčil jsem ho, že je opravdu tím člověkem, jehož psychiku ovládl."

"Štěstí, že narazil na Barneye. Hned mu zavolám a řeknu mu, že ho nevyhodil."

"Barney je jedním z nás. Nepustil by ho od sebe."

"Ale ty jsi ho pustil. Víš určitě, že je to bezpečné? Neměl jsi..."

"Dopadne to dobře," řekl jsem. "Zavazuje se mít ho na očích do ovládnutí situace. Myslím, že ho pak bude třeba zase zavřít. Těší mě ale, že jsem ho nemusel zabít. Přese všechno je jedním z nás, imbecil či ne. Až se dozví, že není posledním Martěnem, určitě ho to potěší tak, že nebude mít nic proti tomu, když ho zavřem."

Vrátil jsem se ke svému stolu. Sleppeř někam odešel. Johnny Hale zvedl oči od novin.

"Nu, co bylo? Máš materiál?"

"Ne," odpověděl jsem. "nějaký opilec chtěl být středem pozornosti. Nevím, proč Barney vlastně volal."

Pavel Weigel

znáte sci-fi filmy?

Výrazy označené ??? jsou názvy některých sci-fi filmů.

VODOROVNĚ: A. ???; ???. - B. Mužské jméno; osudové znamení; předložka; papoušek. - C. Přímořská pláž; stlouci /dohromady/; šedivá; potom; značka lutecie. - D. Spojka; pařížský módní salón; zemědělská krátká; starší početní pomůcka; titul muže. - E. Zkratka Dopravního inspektorátu; prodejní stůl; květenství obilí; bor; druh obalu. - F. Ženské jméno; čtvrtletí; kuchyňská nádoba. - G. Hmotnost obalu zboží; umělecká dvojice; část stromu; podšívková látka; SPZ Mostu. - H. Značka barviva na vejce; utrpení; kůň; rodové bratrstvo; sloní zub. - I. Sbohem; klid zbraní; planeta; starořecká sloupová síň; pobízecí citoslovce. - J. Denní motýli; domácí šelma; asijský jelen; zápisník. - K. ???; ???.

SVISLE: 1. Druh básně; listnatý strom. - 2. Důkaz o nepřítomnosti na místě v době činu; vyvřelina; předložka. - 3. Pokolení; psací potřeba; kouzelník. - 4. Kino; ???; balóny. - 5. Snad; obilní skladiště; tvrdá stupnice; značka india. - 6. Umělý člověk; hlas kukačky; SPZ Prievídze. - 7. Islámský náčelník; žabí citoslovce; plošná výměra pozemku. - 8. Pohyb vzduchem; sivačec (nářečově); plemeno. - 9. SPZ Loun; ???; zkratka Ministerstva kultury. - 10. Posvátný býk; savana; víc než málo. - 11. Noční pták; velké pole; kloudně. - 12. Předložka; Kainův bratr; pohyblivé spojení kostí. - 13. Popěvek; cestovní průkaz; zvuk vydávaný lidskými mluvidly; citoslovce nerozhodnosti. - 14. Lihovina z rýže; ???; Evropan. - 15. Klepetáč; poklopec; římský mravokárce. - 16. - Evropan; naše řeka; délková míra (slovensky). - 17. Horkovzdušná lázeň; velké kolo.

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ,

JAKO ZVLÁŠTNÍ LAHŮDKU

VĀM NABĪZĪ NĀŠ KLUB

SCIFISTICKOV

KŘÍŽOVKU

A

3

C

 D

7

F

G

H

1

U

Revizní SCI-FI KLUBU TŘEČK při sdružení klubu pracujících
v Třebíči

Vytiskla tiskárna OIS BV v Třebíči v únoru 1990 v nákladu
500 výtisků

Redakční rada pracovala ve složení MUDr. Vilém Blažek,
ing. František Pleštač, Marie Nejedlá

Ilustroval akademický malíř Vlastimil Toman

Graficky upravil Jaroslav Dejl

Přepsala Jana Dudínová

Pouze pro vnitřní potřebu členů klubu

Neprodejné